

Pentecosta: fruits i reptes

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Pentecosta arriba plena de fruits i de reptes. Un primer fruit és que, la vigília de Pentecosta, a la catedral, si Déu vol, impartiré el baptisme, juntament amb la confirmació i la comunió eucarística, a un jove que ho hauria d'haver rebut en la Vetlla Pasqual. Però, a més, també rebran la confirmació diversos joves de diferents edats i llocs de la nostra diòcesi. El gran fruit de la Pasqua de Jesucrist és la vida nova que reben els qui creuen en ell per mitjà dels sacraments. L'Esperit Sant, promesa del Pare, fruit de la mort i resurrecció de Jesucrist, es vessa en el cor dels qui són deixebles de Crist. Que joves nostres rebin els sacraments cristians i ho facin amb ganes en aquests moments, és signe cert que el Senyor és viu i que continua suscitant enmig del món un poble ben seu. Altres joves d'arreu del bisbat que desitgen rebre els sacraments també ho faran en el moment oportú. Ningú no pot quedar-se sense el sacraments de Crist, si en el seu cor hi ha un veritable desig de rebre'ls.

Una altra realitat que va unida a la Pentecosta i a l'Esperit que es vessa sobre l'Església naixent és el nostre Sínode Diocesà. Un sínode es fa sempre sota el guiatge

de l'Esperit Sant. Quan el nostre Sínode estava fent els seus primers passos amb el treball de les actituds necessàries del camí sinodal, la situació d'alarma sanitària va trencar la seguida dels treballs en els grups sinodals. La celebració de la Pentecosta ha de ser per a tota la nostra diòcesi un moment de gràcia intensa per a refermar l'esperança que Déu és amb nosaltres i que l'Esperit Sant és la nostra força i la nostra llum per a continuar caminant junts. En la pregària pel Sínode Diocesà demanem a l'Esperit Sant que encengui els nostres cors amb el foc del seu amor. El camí de l'Església no té altra realitat, en el mateix camí i en la meta, que l'Amor. L'Esperit Sant és aigua viva, sempre novella i fresca, com la que raja d'una font. L'Esperit Sant és el creador de la novetat en l'Església i en el món. Solament ell és capaç de fer possible que nosaltres vegem nous horitzons fressant camins de renovat anunci de l'Evangeli als pobres. Per això, perquè confiïem en l'acció de l'Esperit Sant i perquè les persones necessitem, potser com mai en la història, l'esperança que brolla de la fe en Crist, el nostre Sínode Diocesà continua fent el seu camí. Us torno, doncs, a dir: «Església de Vic, aixeca't i camina sense por!»

